

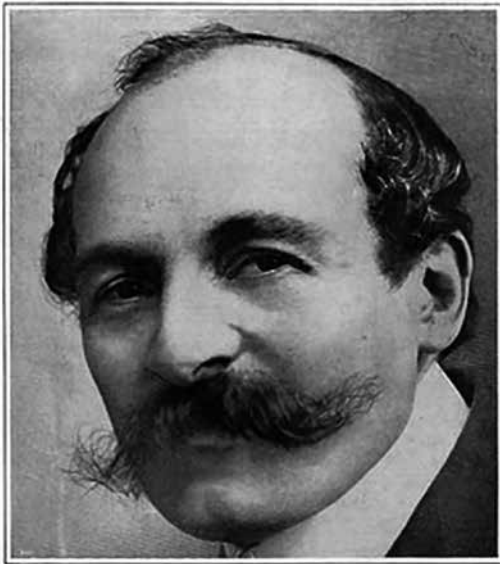
Arsène Lupin versus Herlock Sholmes

Maurice Leblanc bij Uitgeverij Oevers

Arsène Lupin, gentleman-inbreker (2016)

Arsène Lupin versus Herlock Sholmes (2016)

Arsène Lupin, De holle naald (2019)

Maurice Leblanc (1864-1941)

MAURICE LEBLANC

Arsène Lupin
versus
Herlock Sholmes

Vertaald door Katrien Vandenberghe

Uitgeverij Oevers
Zaandam 2021

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectbeurs van

De uitgever ontving voor deze uitgave een
Schwob-bijdrage van het Nederlands Letterenfonds

Eerste druk mei 2016

Tweede druk januari 2021

Derde druk februari 2021

Oorspronkelijke titel *Arsène Lupin contre Herlock Sholmes*

Éditions Pierre Lafitte, 1908

Nederlandse vertaling © Katrien Vandenberghe
en Uitgeverij Oevers, 2016

Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk
Martijn Couwenhoven, Uitgeverij Oevers

NUR 331

ISBN 9789492068040

www.uitgeverijoevers.nl

INHOUD

Eerste episode:

DE BLONDE DAME 7

I Nummer 514 – serie 9

II De blauwe diamant 42

III Herlock Sholmes opent de vijandelijkheden 71

IV Een beetje licht in de duisternis 100

V Een ontvoering 125

VI De tweede arrestatie van Arsène Lupin 154

Tweede episode:

DE JOODSE LAMP 183

*Voor Marcel L'Heureux
Als blijk van genegenheid.*

Eerste episode

DE BLONDE DAME

Op 8 december vorig jaar ontdekte de heer Gerbois, leraar wiskunde aan het lycée van Versailles, tussen de rommel van een uitdragerij een kleine mahoniehouten secretaire die hem erg beviel omdat er zoveel laatjes in zaten.

Dit is precies wat ik zoek voor Suzannes verjaardag, dacht hij.

En aangezien hij binnen zijn bescheiden mogelijkheden alles in het werk stelde om zijn dochter te plezieren, onderhandelde hij over de prijs en betaalde het bedrag van vijftenzestig franc.

Toen hij zijn adres opgaf, zag een elegant uitziende jongeman die daar wat aan het rondneuzen was het meubel en vroeg: ‘Wat kost dat?’

‘Het is al verkocht,’ antwoordde de uitdrager.

‘O, aan meneer misschien?’

De heer Gerbois groette en verliet de winkel, nog blijer met het meubel omdat een medemens er zijn oog op had laten vallen.

Maar op straat had hij nog geen tien stappen gezet of de jongeman had hem ingehaald en zei, met zijn hoed in zijn hand en op uiterst beleefde toon: ‘Neemt u me alstublieft niet kwalijk, meneer. Ik heb een indiscrete vraag. Was u speciaal op zoek naar deze ene secretaire?’

‘Nee. Ik was op zoek naar een tweedehands weegschaal voor bepaalde natuurkundige experimenten.’

‘U bent dus niet echt op dit meubel gesteld?’

‘Ik ben erop gesteld, punt.’

‘Omdat het antiek is misschien?’

‘Omdat het handig is.’

‘Zou u er dan mee akkoord gaan het te ruilen voor een even handige secretaire in betere staat?’

‘Deze is in goede staat, ik zie het nut niet van zo’n ruil.’

‘Toch zou...’

De heer Gerbois is een korzelig en prikkelbaar man. Hij zei kortaf: ‘Meneer, dringt u alstublieft niet aan.’

De onbekende ging pal voor hem staan.

‘Ik weet niet hoeveel u hebt betaald, meneer, maar ik bied u het dubbele.’

‘Nee.’

‘Het drievoud?’

‘Zo is het wel genoeg!’ riep de leraar ongeduldig. ‘Wat van mij is, is niet te koop.’

De jongeman keek de heer Gerbois strak aan met een blik die deze niet zou vergeten, draaide zich zonder iets te zeggen om en liep weg.

Een uur later werd het meubel afgeleverd bij het huisje waar de leraar woonde, aan de weg naar Viroflay. Hij riep zijn dochter.

‘Kijk, Suzanne, dit is voor jou, als je het wat vindt tenminste.’

Suzanne was een knap en gelukkig meisje met een uitbundig karakter. Ze viel haar vader om de hals en kustte hem even opgetogen als had ze een vorstelijk cadeau gekregen.

Nadat ze de kast met de hulp van het dienstmeisje Hortense naar haar kamer had gebracht, maakte ze diezelfde avond nog de laatjes schoon en ze schikte daarin zorgvuldig haar papieren, brieven dozen, correspondentie, verza-

melingen ansichtkaarten en een paar heimelijke souvenirs aan haar neef Philippe.

De volgende ochtend om halfacht ging de heer Gerbois naar het lycée. Om tien uur stond Suzanne hem naar dagelijkse gewoonte bij de uitgang op te wachten, en het deed hem veel plezier op het trottoir tegenover het schoolhek haar bevallige gestalte en kinderlijke glimlach te ontwaren.

Samen liepen ze terug.

‘En je secretaire?’

‘Een pareltje! Hortense en ik hebben het koper gepoetst. Het lijkt wel goud.’

‘Dus je bent er blij mee?’

‘En of ik er blij mee ben! Ik begrijp niet hoe ik het al die tijd zonder heb gedaan.’

Ze liepen door de voortuin. De heer Gerbois opperde: ‘Zullen we voor onze lunch nog even gaan kijken?’

‘O ja, goed idee.’

Ze ging als eerste naar boven, maar in de deuropening van haar kamer slaakte ze een kreet van ontzetting.

‘Wat scheelt er?’ stamelde de heer Gerbois.

Op zijn beurt ging hij de kamer in. De secretaire stond er niet meer.

Wat de rechter van instructie in deze zaak opviel was de opmerkelijke eenvoud van de aanpak. Terwijl Suzanne weg was en het dienstmeisje boodschappen deed, had een commissionair, met kenplaatje – dat hadden de burens gezien – zijn karretje voor de tuin geparkeerd en twee keer aangebeld. De burens wisten niet dat het dienstmeisje het huis uit was en hadden dus geen argwaan, zodat het individu in alle rust de klus kon klaren.

Let wel: geen kast werd opengebroken, geen klok ontren-

geld. Sterker nog, de portemonnee die Suzanne op de marmerplaat van de secretaire had gelegd, lag op de tafel ernaast, met de goudstukken er nog in. Het was dus een zeer gerichte diefstal, maar dat maakte het nog vreemder, want waarom zoveel risico lopen voor zo'n geringe buit?

De enige aanwijzing die de leraar kon geven was het voorval van de vorige dag.

'De jongeman reageerde erg ontstemd op mijn weigering en ik had duidelijk de indruk dat hij bij het weggaan een dreigement uitte.'

Dat was best vaag. De uitdrager werd ondervraagd. Hij kende geen van beide heren. Het meubel had hij voor veertig franc in Chevreuse gekocht, in een boedelverkoop na overlijden, en volgens hem had hij het voor een correcte prijs doorverkocht. Het verdere onderzoek leverde geen nieuwe informatie op.

Maar de heer Gerbois bleef ervan overtuigd dat hij enorme schade had geleden. Er zat vast een fortuin verborgen onder een dubbele bodem in een van de laden en dat was de reden waarom de jongeman, die de geheime bergplaats kende, zo doortastend had gehandeld.

'Maar vadertje toch, wat zouden we met zo'n vermogen hebben aangevangen?' zei Suzanne steeds weer.

'Hoe bedoel je! Met zo'n bruidsschat kon je hopen op de beste partijen!'

Suzanne, die alleen hoopte op haar neef Philippe, een armlastige partij, zuchtte bitter. En in het huisje in Versailles ging het leven verder, minder vrolijk, minder zorgeloos, versomberd door teleurstelling en spijt.

Twee maanden verstreken. En toen volgden ineens kort na elkaar de ingrijpendste voorvallen, een onverwachte aanschakeling van gelukstreffers en catastrofes.

Op 1 februari om halfzes 's avonds ging de heer Gerbois, die net thuis was gekomen, met een avondkrant zitten, hij pakte zijn bril en begon te lezen. Politiek interesseerde hem niet, dus hij sloeg de pagina om. Meteen trok een artikel zijn aandacht. De kop luidde: 'Derde loterijtrekking van Associations de la Presse. Nummer 514 – serie 23 wint één miljoen.'

De krant gleed uit zijn handen. De muren dansten voor zijn ogen, zijn hart stond stil. Nummer 514 – serie 23, dat was zijn nummer! Hij had het lootje toevallig gekocht, om een vriend een dienst te bewijzen, want zelf had hij weinig vertrouwen in de gunsten van het lot, en nu had hij gewonnen!

Snel diepte hij zijn notitieboekje op. Op het schutblad stond inderdaad ter herinnering het nummer 514 – serie 23 geschreven. En het loterijbriefje?

Hij vloog naar zijn werkkamer om de doos met enveloppen te zoeken waarin hij het kostbare lot had weggestopt, maar bleef in de deuropening plots staan, weer wankelend, want zijn hart kromp ineen: de enveloppendoos stond er niet en ineens drong het verschrikkelijke besef tot hem door dat dit al weken zo was! Al weken zag hij die doos niet meer voor zich staan wanneer hij het huiswerk van zijn leerlingen nakeek.

Er klonken stappen op het tuingrind. Hij riep: 'Suzanne, Suzanne!'

Ze kwam terug van boodschappen doen. Vlug liep ze naar boven. Met gesmoorde stem stamelde hij: 'Suzanne, de doos, de doos met enveloppen?'

‘Welke doos?’

‘Die van het Louvre, die ik op een donderdag had meegebracht. Hij stond achter op deze tafel.’

‘Maar vader, weet je het niet meer, we hebben die samen opgeborgen.’

‘Wanneer?’

‘Nou, die avond, je weet wel, daags voor...’

‘Waar dan? Toe, zeg het, je maakt me ongeduldig...’

‘Waar? Nou, in de secretaire.’

‘In de gestolen secretaire?’

‘Ja.’

‘In de gestolen secretaire!’

Zachtjes, bijna ontzet mompelde hij die woorden. Toen pakte hij haar hand en nog zachter zei hij: ‘Lieve dochter, er zat een miljoen in...’

‘Ach, vader, waarom heb je me dat niet verteld?’ fluisterde ze naïef.

‘Een miljoen!’ herhaalde hij. ‘Het winnende nummer van de lootjes van de *Presse*.’

Verpletterd door de afschuwelijke ramp zwegen ze een tijdje, en geen van beiden durfde de stilte te verbreken.

Ten slotte zei Suzanne: ‘Maar vader, ze betalen het je vast wel uit.’

‘Waarom zouden ze? Op grond van welke bewijzen?’

‘Willen ze dan bewijzen?’

‘En of!’

‘En heb je die niet?’

‘Jawel, ik heb één bewijs.’

‘Nou dan?’

‘Het zat in de doos.’

‘De verdwenen doos?’

‘Ja. En de ander zal nu het geld innen.’

‘Maar dat zou vreselijk zijn! Kom, vader, daar kun je toch verzet tegen aantekenen?’

‘Weet ik veel, weet ik veel! Die man is blijkbaar zo sterk! Hij beschikt over zoveel middelen! Herinner je... het voorval met dat meubel...’

Ineens sprong hij resoluut op en stampvoette: ‘Nee, nee en nog eens nee, hij krijgt dat miljoen niet in handen, hij krijgt het niet! Waarom zou hij? Hoe gewiekst hij ook is, ook hij kan geen kant op. Als hij zich meldt om het geld te innen, wordt hij ingerekend! Ha, we zullen het allemaal nog wel zien, kerel!’

‘Heb je dan een plan, vader?’

‘Het plan om onze rechten te verdedigen, tot het bittere eind. En het gaat ons lukken. Dat miljoen is en blijft van mij!’

Een paar minuten later verstuurde hij het volgende telegram:

T.a.v. President-directeur Crédit foncier, rue Capucines, Parijs. Ben eigenaar nummer 514 – serie 23. Verzet mij met alle wettelijke middelen tegen opeising door buitenstaander. Gerbois.

Ongeveer terzelfder tijd kwam bij Crédit foncier een ander telegram binnen:

Nummer 514 – serie 23 is in mijn bezit. Arsène Lupin.

Telkens als ik een van de ontelbare avonturen probeer te vertellen die het leven van Arsène Lupin doorspekken, voel ik mij echt in verlegenheid gebracht, zozeer heb ik de indruk